

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 4To/16/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4218010307
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adriana Némethová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2024:4218010307.5

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adriany Némethovej a členov senátu JUDr. Zity Matyóovej a JUDr. Ľubomíry Kubáňovej, v trestnej veci proti obžalovanému A. B., pre zločin lúpeže spolupáchateľstvom § 20 k § 188 odsek 1, odsek 2 písmeno b/, písmeno c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno a/ Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného A. B. proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 23.11.2023, sp. zn. 3T/87/2022, na verejnom zasadnutí konanom v Nitre dňa 4. apríla 2024, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. B. z a m i e t a, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný A. B. (ďalej len „obžalovaný“) uznaný vinným zo zločinu lúpeže spolupáchateľstvom § 20 k § 188 odsek 1, odsek 2 písmeno b/, písmeno c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno a/ Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že: „dňa XX. XXXXXXXX XXXX v čase od XX.XX C. prišiel spoločne s D. B. a E. B. vozidlom zn. F. E., EČ: G. XXX H. do mesta I. v Českej republike, ktorého šoférom bol D. B., zaparkovali na E. ulici vedľa herne G., následne E. B. vystúpil z vozidla a vošiel za účelom monitorovania situácie pod zámenkou výmeny Eur za České koruny do predajne odevov na ulici G. J. K. XXX, odkiaľ odišiel a vzápätí vošiel do predajne obžalovaný A. B., ktorý predávajúcu F. I. I. C., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom K. D., I., L. K. XXXX a požiadal o zvesenie mikiny z vešiaka a keď sa táto po mikinu natiahla, zasiahol ju do oblasti krku a tváre elektrickým paralyzér, načo poškodená spadla na zem a napriek tomu, že ležala na zemi a útoku sa bránila, opätovne ju zasiahol elektrickým paralyzér, pričom sa jej podarilo pred ďalšími útokmi uniknúť do protifahlého rohu predajne, na čo obžalovaný A. B. pristúpil k predajnému pultu a zo zásuvky vzal finančnú hotovosť vo celkovej výške 57.000,- CZK (2.064,77 Eur) a 700,- Eur a bežiac von z predajne mu spadla z hlavy šiltovka, následne neďaleko herne G. nastúpil do tam čakajúceho osobného motorového vozidla zn. F. E., EČ: G. XXX H., ktorého šoférom bol D. B. a z miesta činu odišli, pričom poškodená Vu I. I. C., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom K. D., I., L. K. XXXX utrpela poranenia mäkkých tkanív pravej strany tváre pod nosom, uchom a krku, opuch pravého oka a jedenásť povrchových škrabancov a poškodenému C. I. E., nar. X.X.XXXX, trvale bytom I., K. D., L. K. XXXX spôsobili odcudzením finančnej hotovosti škodu vo výške 2.764,77 Eur,

pričom obžalovaný A. B. takto konal napriek tomu, že bol právoplatným rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 2T/117/1992 zo dňa 29.3.1993 odsúdený za trestný čin lúpeže v spolupáchateľstve podľa § 9 k § 234 odsek 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov, za ktorý mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov so zaradením pre jeho výkon do II. nápravno- výchovnej skupiny, ktorý trest čiastočne vykonal dňa 21.10.1997 a právoplatným rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1T/40/1999 zo dňa 23.4.2001 v spojitosti s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5To/37/2001 zo dňa 4.10.2001 odsúdený ako obzvlášť nebezpečný recidivista za trestný čin lúpeže podľa § 42 odsek 1, § 234 odsek 1, odsek 3 Trestného zákona č.

140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov, za ktorý mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 13 rokov so zaradením do III. nápravno-výchovnej skupiny, ktorý trest čiastočne vykonal dňa 25.6.2010.

Za to mu bol podľa § 188 odsek 2 Trestného zákona, zistiac priťažujúce okolností podľa § 37 písmeno h/, písmeno m/ Trestného zákona a postupom podľa § 47 odsek 2 Trestného zákona a § 42 odsek 1 Trestného zákona, na súhrnný trest odňatia slobody 25 rokov. Podľa § 48 odsek 2 písmeno b/ Trestného zákona bol na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona bol zrušený výrok o treste z trestného rozkazu Okresného súdu Komárno z 19.09.2017, sp. zn. 3T/60/2017, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku, ihneď po jeho vyhlásení, podal odvolanie obžalovaný, ktoré odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu tým, že od začiatku žiadal, aby jeho vec bola odovzdaná na trestné stíhanie do Českej republiky, namieta právnu kvalifikáciu svojho konania. Vytýka súdu I. stupňa, že neodôvodnil, prečo nepostupoval podľa Európskeho dohovoru o odovzdávaní trestného konania uverejneného v Zbierke zákonov pod č. 551/1992, pričom z tohto dohovoru citoval článok 2 a článok 25 tohto dohovoru a ustanovenie § 7 odsek 2 Trestného zákona Slovenskej republiky. Týmto postupom bol znevýhodnený, pretože bol súdený podľa trestného práva Slovenskej republiky, hoci skutok sa stal na území Českej republiky. V Českej republike je sadzba za trestný čin lúpeže od dvoch do desať rokov a zásadu 3-krát a dosť Trestný zákona Českej republiky nepozná, a nepozná ako osobitnú kvalifikovanú skutkovú podstatu trestný čin lúpeže spáchaný so zbraňou. Má za to, že súd porušil trestný zákona v § 7 odsek 2, keď neakceptoval citovaný európsky dohovor. Vytkol súdu I. stupňa, že na jeho návrh nevypočul ani poškodenú a táto nebola vypočutá ani v prípravnom konaní. Uviedol, že pri odsúdení podľa § 47 odsek 2 nepripadá do úvahy použitie ustanovení § 38 odsek 2, odsek 4 ani ustanovenie § 37 písmeno m/ Trestného zákona a poukázal na ustanovenie § 38 odsek 7, citujúc ustanovenie § 38 odsek 1 Trestného zákona. Navrhol zrušiť napadnutý rozsudok podľa § 321 odsek 1 písmeno b/, písmeno d/, písmeno e/ Trestného poriadku a uložiť mu trest podľa Trestného zákona Českej republiky, od dvoch do 10 rokov.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí zotrval na písomných dôvodoch odvolania obžalovaného, nad rámec dôvodov v ňom uvedených nič nedoplnil a navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a uložiť trest podľa trestnej sadzby Trestného zákona Českej republiky od dvoch do 10 rokov.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí k dôvodom odvolania uviedol, že sa pridrižava toho, čo uviedol jeho obhajca.

Zástupkyňa krajského prokurátora na verejnom zasadnutí uviedla, že odvolanie obžalovaného nepovažuje za dôvodné, rozsudok súdu I. stupňa je zákonný a vecne správny. Jurisdikciu orgánov SR obžalovaný namietal už v priebehu konania na súde I. stupňa, s touto sa súd I. stupňa dostatočne vysporiadal. Pokiaľ ide o namietané použitie ustanovenia § 38 odsek 4 Trestného zákona s poukazom na použitie ustanovenia § 42 odsek 1 Trestného zákona, tak obžalovaný sa mylne domnieva, že mu bola zvýšená dolná hranica trestnej sadzby týmto postupom. Trest mu bol ukladaný podľa § 47 odsek 2 Trestného zákona. Navrhla odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuť.

Krajský súd, ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania oprávnenou osobou, preskúmal podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Preskúmaním spisového materiálu krajský súd zistil, že v tomto konaní bol zadovážený dostatok dôkazov, ktorými boli objasnené všetky základné skutočnosti dôležité pre trestné stíhanie, ktoré súd I. stupňa potreboval pre svoje rozhodnutie. Pri vykonávaní dôkazov orgány činné v tomto konaní postupovali podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku.

Súd I. stupňa na hlavnom pojednávaní pri vykonávaní dôkazov postupoval podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku, ako i ďalších ustanovení upravujúcich spôsob vykonávania dôkazov v trestnom konaní, pričom sa nedopustil žiadnych podstatných chýb, ktoré by odôvodňovali zrušenie napadnutého rozsudku v zmysle § 321 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku.

Svoje rozhodnutie súd I. stupňa primerane odôvodnil tak, ako mu to ukladajú príslušné ustanovenia Trestného poriadku, keď uviedol, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Stručne a jasne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel skutkové zistenia. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa okresný súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval pri posudzovaní jeho konania v otázke viny a pri ukladaní trestu.

Krajský súd, rovnako ako súd I. stupňa, mal za nepochybne preukázané, že obžalovaný sa dopustil skutku popísaného vo výroku napadnutého rozsudku. Medzi konaním obžalovaného a vzniknutým následkom existuje príčinná súvislosť. Po vykonanom dokazovaní, tak v prípravnom konaní, ako aj na súde I. stupňa, nevznikli žiadne dôvodné pochybnosti o tom, že skutok sa stal tak, ako je uvedené vo výroku napadnutého rozsudku a že tento skutok spáchal obžalovaný. Krajský súd sa stotožňuje so záverom súdu I. stupňa o preukázaní zavinenia obžalovaného a k jeho úvahám ešte dopĺňa, že zavinenie obžalovaného na spáchaní skutku je bez dôvodných pochybností preukázané jednak jeho výpoveďou z prípravného konania pred orgánmi činnými v trestnom konaní po tom, ako bolo trestné konanie v trestnej veci zodpovedajúcim procesným postupom v súlade s ustanovením § 528 odsek 1, odsek 2 Trestného poriadku, a to na základe trestného oznámenia podľa článku 21 Európskeho dohovoru o vzájomnej pomoci v trestných veciach, prevzaté, pričom základnou medzinárodnou zmluvou, ktorá sa použije pri danom procesnom postupe, a to aj v danom prípade, je Európsky dohovor o odovzdávaní trestného konania, na ktorý v dôvodoch odvolania poukazuje aj obžalovaný. V zmysle článku 21 Európskeho dohovoru o vzájomnej pomoci v trestných veciach je možné medzi zmluvnými stranami odovzdať trestné stíhanie formou trestného oznámenia, ktoré je definované ako oznámenie jednej zmluvnej strany, druhej zmluvnej strany, ktoré môže viesť k trestnému stíhaniu určitej osoby pred súdmi druhej zmluvnej strany. Tak tomu bolo aj v prípade danej trestnej veci, pričom návrh na prevzatie trestného stíhania poskytoval, vzhľadom na procesné úkony orgánov Českej republiky, dostatočný základ generálnej prokuratúre na rozhodnutie o takomto návrhu, a ktoré odrážali procesný stav a štádium trestného stíhania vedeného v cudzine, t.j. v Českej republike, keď k návrhu bol pripojený najmä dôkazný materiál a na základe daného procesného postupu bolo orgánmi činnými v trestnom konaní Slovenskej republiky začaté trestné stíhanie vo veci zločinu lúpeže podľa § 188 odsek 1, odsek 2 písmeno c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno a/ Trestného zákona, vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a následne postupom podľa § 206 odsek 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie aj obžalovanému, pre skutok uvedený vo výroku napadnutého rozsudku. Zavinenie obžalovaného na spáchaní skutku je, okrem jeho priznania v štádiu prípravného konania, bez dôvodných pochybností preukázané výpoveďou poškodenej pred orgánmi prípravného konania v čase trestného stíhania vedeného v cudzine, čo zodpovedalo štádiu konania pred návrhom na prevzatie trestného stíhania, a ktorá bola na hlavnom pojednávaní správnym procesným postupom prečítaná a následne výpoveďami svedkov, toho času, odsúdených D. B. a aj svedka E. B.. S týmito dôkazmi korešponduje aj zabezpečená biologická stopa odobratá z vecnej stopy a to pokrývky hlavy – šiltovky nájdené na mieste spáchania skutku, kde bola zistená zhoda DNA profilu práve s DNA profilom obžalovaného. S danými dôkazmi v neposlednom rade korešponduje aj trasa, po ktorej sa pohybovalo vozidlo, ktorým sa na miesto spáchania skutku a z miesta spáchania skutku dostal obžalovaný, čo vyplýva z kamerových záznamov.

Úvahy súdu I. stupňa, ktoré viedli súd I. stupňa k príslušným skutkovým a právnym záverom, sú aj podľa názoru krajského súdu správne a logické. Aj krajský súd mal preto zavinenie obžalovaného jednoznačne a bez dôvodných pochybností preukázané. Súd I. stupňa nepochybil, keď konanie obžalovaného právne kvalifikoval ako zločin lúpeže spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 188 odsek 1, odsek 2 písmeno b/, písmeno c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno a/ Trestného zákona a to z dôvodov uvedených v právnej vete napadnutého rozsudku.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného spočívajúce v tvrdeniach obžalovaného, že jeho trestné stíhanie malo byť vedené na území Českej republiky, resp. že jeho konanie malo byť posúdené podľa skutkovej podstaty trestného činu lúpeže Trestného zákona Českej republiky, krajský súd udáva, že okrem splnených procesných náležitostí ustanovenia § 528 Trestného poriadku je osobná pôsobnosť Trestného zákona vyjadrená v teórii ako zásada personality upravená ustanovením § 4 Trestného zákona, podľa ktorého sa podľa Trestného zákona, samozrejme Slovenskej republiky, posudzuje aj trestnosť činu, ktorý mimo územia Slovenskej republiky spáchal občan Slovenskej republiky alebo cudzinec, ktorý má na území Slovenskej republiky trvalý pobyt. Zásada personality vyjadruje suverenitu štátu a právo štátu vykonávať jurisdikciu nad vlastnými občanmi a pri uplatňovaní zásady personality sa vychádza z predpokladu, že protiprávne konanie, ktoré je zakázané Trestným zákonom, je potrebné

postihovať aj v prípade, že sa ho občan Slovenskej republiky alebo osoba bez štátnej príslušnosti s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky dopustí v cudzine. Medzi slovenskou a cudzou právnou úpravou môže nastať rozpor v prípade, že slovenský Trestný zákon určité konanie zakazuje a v cudzine, kde bol čin spáchaný, takéto konanie nie je zakázané alebo naopak. Pri uplatnení zásady personality sa nevyžaduje obojstranná trestnosť činu, postačuje trestnosť činu podľa slovenského právneho poriadku, a to vrátane všetkých znakov skutkovej podstaty upravenej osobitnou časťou Trestného zákona. Ak sa občan Slovenskej republiky alebo osoba s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky dopustí konania, ktoré je v cudzine beztrestné, ale slovenský Trestný zákon toto konanie prehlasuje za trestný čin, podľa slovenského Trestného zákona by bola osoba trestne zodpovedná. Z daného teda vyplýva, že právomoc slovenských orgánov je založená na § 4 Trestného zákona a nie na článku 2 odsek 1 Európskeho dohovoru o odovzdávaní trestného konania, a teda konanie obžalovaného popísané v skutkovej vete napadnutého rozsudku je potrebné posúdiť podľa Trestného zákona Slovenskej republiky, a teda ako konanie, ktorým sa dopustil zločinu lúpeže podľa § 188 odsek 1, odsek 2 písmeno b/, písmeno c/ Trestného zákona.

Po preskúmaní výroku o treste uloženom obžalovanému napadnutým rozsudkom, krajský súd zistil, že súd I. stupňa pri určení druhu trestu, jeho výmery a účelu postupoval v súlade s kritériami uvedenými v § 34 odsek 1 – 4 Trestného zákona. Pri ukladaní trestu súd I. stupňa správne postupoval podľa § 47 odsek 2 Trestného zákona a § 42 odsek 1 Trestného zákona a ukladal obžalovanému súhrnný trest odňatia slobody za súčasného zrušenia výroku o treste z trestného rozkazu Okresného súdu Komárno sp. zn. 3T/60/2017 zo dňa 19.09.2017, pretože boli splnené podmienky na ukladanie takéhoto trestu podľa § 42 odsek 1 Trestného zákona, pretože odsudzoval obžalovaného za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol týmto trestným rozkazom vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin. Pokiaľ ide o ukladanie trestu obžalovanému postupom podľa § 47 odsek 2 Trestného zákona, krajský súd uvádza, že páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody. Zákonom ustanovená trestná sadzba je určená v skutkovej podstate toho - ktorého trestného činu uvedeného v osobitnej časti Trestného zákona. Táto sa mení v závislosti od toho, či súd odsudzuje páchatel'a za viac trestných činov, prípadne odsudzuje páchatel'a za použitia § 47 Trestného zákona. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliada najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. V posudzovanej veci bol obžalovaný uznaný vinným zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 odsek 1, odsek 2 písmeno b/, písmeno c/ Trestného zákona. Z ustanovenia § 47 odsek 2 Trestného zákona vyplýva, že páchatelovi niektorého z trestných činov v ňom taxatívne vymenovaných, medzi ktorými je aj zločin lúpeže podľa § 188, ktorý už bol v minulosti za takéto trestné činy, hoci aj v štádiu pokusu, dvakrát potrestaný nepodmienečným trestom odňatia slobody, uloží mu trest odňatia slobody na doživotie, ak sú splnené podmienky uvedené v odseku 1 písmeno a/ a b/, inak mu uloží trest odňatia slobody na 25 rokov, ak tomu nebránia okolnosti hodné osobitného zreteľa. Súd však nemôže takémuto páchatelovi uložiť trest odňatia slobody pod 20 rokov. Ide o tzv. „zásadu 3-krát a dost“, ktorú prevzal aj Trestný zákon účinný od 01.01.2006 z predchádzajúceho Trestného zákona účinného do 01.01.2006. Uvedené ustanovenie je zamerané na prísnejší postih recidivistov. Podľa prechodného ustanovenia § 437 odsek 5 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. sa ustanovenie § 47 odsek 2 Trestného zákona vzťahuje aj na osobu, ktorá bola potrestaná za niektorý z trestných činov uvedených v § 43 odsek 1 zákona č. 140/1961 Zb., t.j. Trestného zákona účinného do 01.01.2006, avšak za podmienky, že táto osoba spáchala ďalší trestný čin uvedený v § 47 odsek 2, po nadobudnutí účinnosti tohto zákona, t. j. po nadobudnutí účinnosti Trestného zákona číslo 300/2005 Z.z., t.j. po 01.01.2006. Zo skutkovej vety rozsudku súdu I. stupňa vyplýva, že obžalovaný sa trestnej činnosti dopustil dňa 18. decembra 2014, teda za účinnosti nového Trestného zákona a tejto trestnej činnosti sa dopustil napriek tomu, že už bol za takéto trestné činy dvakrát právoplatne odsúdený a to v oboch prípadoch na nepodmienečné tresty odňatia slobody, pričom rozsudky, ktorými bol právoplatne odsúdený, sú riadne uvedené v skutkovej vete napadnutého rozsudku. Za daného stavu bol potom správny postup súdu I. stupňa, keď použil pri ukladaní trestu obžalovanému ustanovenie § 47 odsek 2 Trestného zákona. Obžalovanému uložený trest, bol uložený striktno podľa zásad uvedených v § 47 odsek 2 Trestného zákona, miernejší trest odňatia slobody t.j. trest od 20 do 25 rokov, by bolo možné uložiť len v prípade, ak okolnosti hodné osobitného zreteľa bránia uloženiu trestu odňatia slobody na 25 rokov. Krajský súd však v prípade osoby obžalovaného žiadne takéto okolnosti nezistil. Obžalovaný sa opakovane dopúšťal trestnej činnosti predovšetkým majetkového charakteru, pričom je nutné mať na zreteli aj skutočnosť, že v troch prípadoch sa dopustil trestnej činnosti násilného charakteru a teraz prejednávaná trestná činnosť

bola spáchaná za použitia zbrane, trestnej činnosti opätovne majetkového charakteru sa dopustil aj po spáchaní teraz prejednávaneho skutku.

K odvolacím námietkam obžalovaného, že súd I. stupňa v rozpore s ustanovením § 38 odsek 1 Trestného zákona pri ukladaní trestu odňatia slobody obžalovanému použil § 38 odsek 4 Trestného zákona, krajský súd udáva, že síce pomenovanie tohto ustanovenia zákona sa vo výroku o treste napadnutého rozsudku súdu I. stupňa uvádza spolu so zistením dvoch priťažujúcich okolností, avšak súd I. stupňa pri ukladaní trestu obžalovanému toto ustanovenie Trestného zákona správne nepoužil a trest obžalovanému ukladal výlučne podľa ustanovenia § 47 odsek 2 Trestného zákona.

Pretože krajský súd nezistil žiadne také zákonné dôvody uvedené v ustanovení § 321 písmeno a/ až e/ Trestného poriadku, ktoré by odôvodňovali akúkoľvek zmenu výroku o vine alebo výroku o treste odvolaním obžalovaného napadnutého rozsudku súdu I. stupňa v jeho prospech, odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je možné podať ďalší riadny opravný prostriedok.